

தமிழ் மொழியும் சமயங்களும்

க. ஷ்யாம் பிரகாஷ் அ. *

அ. தமிழாய்வுத்துறை, அரசு கலைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), கரூர்-639005, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Tamil Language and Religions

K. Shyam Prakash a, *

^a Research Department of Tamil, Government Arts College, (Autonomous) Karur-639005, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

shyam96528@gmail.com

Received: 24-08-2022

Revised: 30-09-2022

Accepted: 13-10-2022

Published: 15-11-2022

ABSTRACT

Language is the symbol of a country. If that language is the mother tongue of a person, then he or she can convey the ideas to others and can make them understand it easily. Language creates a better human. From ancient period itself language has been intertwined with human beings. Speaking and understanding a particular language is the only difference between five- sense animal and a six- sense human. Therefore, language is the cause of human civilization and culture. India is a multi- lingual country and there is no common language. People in each state of India speaks different languages. Thus, India can be seen as a multilingual country. Historians say that most of the people spoke Indo- European languages. People speaks Dravidian language. Thus, Languages are classified as North Dravidian, Middle Dravidian and South Dravidian. There are people who speak South Dravidian languages such as Tamil, Telugu, Malayalam, Kannada, Kudagu and Tulu.

Keywords: Language, Ancient Period, Samayam, Mother Tongue, Multilingual

முன்னுரை

ஒரு நாட்டின் அடையாளமாகத் திகழ்வது மொழி. அந்த மொழி தாய் மொழியாக இருக்குமானால் மனிதன் தான் கூற வந்த கருத்துக்களைப் பிறர் அறியும் வகையில் எடுத்துக்கூறும் ஒப்பற்ற பாலமாக அம்மொழியே திகழும். மனிதனை மனிதனாக்குவது மொழி. தனது எண்ணத்திற்கு எட்டாத பழங்காலம் தொட்டு அவனோடு பின்னிப்பிணைந்து வளர்ந்தது மொழி. ஒரு மொழி இல்லையெனில் மனிதன் மனிதனாக வாழ இயலாமல் போயிருக்கும். ஐந்தறிவு விலங்கு நிலையிலிருந்து ஆறறிவுடைய மனிதனாக உருப்பெற்றதற்கு மொழியே அடிப்படை. ஆகவே, மொழி மனித நாகரிகத்திற்கும் பண்பாட்டிற்கும் காரணமாக அமைந்துள்ளது.

மொழி என்பதன் பொருள்

'மொழி' என்ற பதத்திற்கு மனிதன் பேச்சாலும் எழுத்தாலும் தனது கருத்தைப் பிறர் அறியும் வகையில் தெரிவிப்பது என எளிமையாகக் கூறலாம். அதேசமயம் மனிதன் சைகையாலோ, ஒரு கருத்தை விளக்கும் வரைபடத்தாலோ அல்லது குறியீட்டு முறையிலோ ஒரு செய்தியைப் பிறருக்குத் தெரிவித்தாலும் அதுவும் மொழியாகவே கருதப்படுகிறது. எனவே, ஒருவர் அல்லது மற்றொருவர் அல்லது மற்றொன்று புரிந்து கொள்ளக்கூடிய கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொள்ளப் பயன்படுத்துவதே மொழி எனலாம். ஒருவருக்குக் கருத்தைப் புலப்படுத்தும் வழி எதுவாக இருப்பினும் ஒரு கருத்தை இருவர் புரிந்துகொண்டால் அது மொழிக்கான அடையாளமாகக் கூறலாம்.

இந்திய மொழிக் குடும்பம்

இந்தியா பல மொழிகள் பேசும் மக்கள் அடங்கிய நாடு. இந்தியாவில் உள்ள மாநிலங்களில் பொதுவான மொழி பேசும் மக்கள் இல்லை. மாநிலத்திற்கு ஒரு மொழி பேசும் மக்களைக் கொண்ட நாடாக இந்தியா விளங்குகிறது. ஆகவே, இந்தியாவைப் பன்மொழிச்சமூக நாடாகப் பார்க்க முடிகிறது. காரணம் பெரும்பாலான மக்கள் இந்திய ஐரோப்பிய மொழிகளைப் பேசுவதாக வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். அடுத்ததாக திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழிகளை மக்கள் பேசுகின்றனர். மொழிகளை வட திராவிட மொழி, நடு திராவிட மொழி மற்றும் தென் திராவிட மொழி என வகைப்படுத்துகின்றனர். அதில் தென் திராவிட மொழிகளாகத் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், குடகு, துளு போன்ற மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் பரவலாக உள்ளனர்.

தமிழ்மொழி

ஒரு சமுதாயத்தில் பிறக்கும் மனிதன் அச்சமுதாயம் சார்ந்த மொழியையே தனது தாய் மொழியாகக் கொண்டு வாழ்கிறான். அம்மொழி வாயிலாகத் தான் சார்ந்துள்ள சமயத்தையும் மக்கள் மத்தியில் கொண்டு சேர்க்கும் ஊடகமாக மொழியைப் பயன்படுத்துகிறான். தென் திராவிட மொழிகளில் ஒன்றான தமிழ் மொழியில் இலக்கண இலக்கியங்கள் பெருமளவில் தோன்றி தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளனர் நம் முன்னோர்கள்.

தமிழில் மிகத்தொன்மையான நூல் தொல்காப்பியம் என அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். அகத்திய முனிவரின் சீடர் ஒருவர் அந்நூலினை வடிவமைத்தார் என்கின்றனர். பழங்காலத்தில் தமிழும் வடமொழியும் கலந்திருந்தது. ஆகவே, வடமொழி எனப்படும் சமஸ்கிருதம் கலந்த வடசொற்கள் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. இதனை,

“தமிழில் காணப்பெறும் ஸமஸ்கிருத திசைச்சொற்களைப் பற்றி இதில் பிரஸ்தாபம் இருக்கிறது. தமிழும் ஸமஸ்கிருதமும் தொடர்பு கொண்டது குறைந்தது வரூசி காலத்தில் (கி.மு.நான்காவது நூற்றாண்டில்) என்று வடமொழி நூல்களிலிருந்து அறிகிறோம்” என்கிறார் (Venkadachari, 2016).

தமிழ் மொழியோடு பிறமொழிக்கலப்பு ஏற்பட்டதற்கு வலுவான காரணம் வாணிபத் தொடர்பு ஆகும். பண்டைய தமிழர்கள் பல நாடுகளுடன் வாணிபத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர் என்பதை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அதன் விளைவாக ஜைன மதம் மற்றும் புத்தமதம், தமிழ்நாட்டில் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்திருந்தது என்பதை முற்காலச்சோழர் வரலாற்றில் அறியலாம். சமயம், வாணிபம், கடல்வழி வர்த்தகம் போன்றவை தமிழகத்தின் தென்பகுதியிலும் வட பகுதியிலும் சிறப்புற்றிருந்ததை வரலாற்றாய்வாளர்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் யவனர்களைப் பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. சங்க காலம் கிறிஸ்துவ சமயத்தின் தொடக்கம் என்பதை அறிய கிரேக்க நூல்கள் துணைபுரிகின்றன. அதேபோன்று அரிக்கமேடு புதைபொருட்களிலிருந்தும் ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. மேலும், காப்பியங்கள் வழி புத்தமதக்கருத்துக்கள் மக்கள் மத்தியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதை மணிமேகலைக் காப்பியத்தின் வாயிலாக அறியலாம். இத்தகைய நிலை பல்லவர் காலத்தில் நிலவியதைக் காணலாம்.

“ஜைன பௌத்த சமயங்கள் ஏற்றம் கண்டதன் விளைவாக அவற்றிற்கு எதிரிடையான போக்கு உருவாகி சங்ககால இறுதியில் ஹிந்து சமய மறுமலர்ச்சி தோன்றியது”. என்ற தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களின் கருத்துகள் வாயிலாக பிறசமயங்கள் தமிழகத்தில் வேறானறியதையும் அதற்கு எதிராக இந்துசமயம் மறுமலர்ச்சி அடைந்ததையும் அறியமுடிகிறது (Sivapraksa adikal, 2015).

சமயத்தமிழ் வளர்ச்சி

முடிவேந்தர்கள் மூவரும் முன்னின்று முத்தமிழையும் சங்கம் வைத்துத் தமிழை வளர்த்து பெருமை சேர்த்துள்ளனர். அதேபோன்று சமயப்பெரியோர்கள் தாங்கள் விரும்பிய கடவுள்களை

அவர்கள் சார்ந்துள்ள சமயத்தை மக்கள் அறியும் வகையில் வாய்ப்பு கிட்டும்போதெல்லாம் தமிழை வளர்த்த வரலாற்றைச் சமயத் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. சைவ நாயன்மார்களும், வைணவ ஆழ்வார்களும் தங்களது இதயத்திலிருந்து தெய்வச் சிந்தனையுடன் பாடிய பாடல்களும், பாசுரங்களும் மக்களை மகிழ்ச்சியுடையது எனலாம். அதன் விளைவாக இவ்வையத்துள் மனிதர்கள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து உயர்வு பெறும் சமயங்களாக சைவமும் வைணவமும் விளங்கியது. அதேபோன்று சமணம், கிறித்தவம், இசுலாமியம் முதலான சமயங்களும் தங்கள் பங்குக்கு ஒரு மார்க்கத்தை ஏற்படுத்தின. சமயங்கள் எதுவாக இருப்பினும் மொழி தமிழாக இருந்தது தமிழ் மொழிக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய அங்கீகாரமாகக் கருதலாம்.

திருமாலை வழிபடும் வைணவ நெறியும் சிவனை வழிபடும் சைவ நெறியும் அருகனைப் போற்றும் சமண நெறியும் இயேசுவைப் போற்றும் கிறிஸ்துவ நெறியும் அல்லாவைப் புகழும் இசுலாமிய நெறியும் சீர்மிகு சமயங்களாகத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மொழியோடு வீறு நடை போட்டன. இதனால் சமயங்கள் சமய இலக்கியங்களாக உருப்பெற்று சமயத்தமிழ் இலக்கியங்களாகவும், இலக்கணங்களாகவும் புகழ் பெற்று விளங்கியதை வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

சைவமும் தமிழும்

சிவபெருமானைக் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடும் மார்க்கம் சைவமாகும். இச்சைவநெறியை நாயன்மார்கள் எனப்போற்றப்படும் அறுபத்து மூவர் தங்கள் பக்தித் திறத்தை பாடல் வழியாக சிவபெருமானின் சிறப்புகளை சைவத்தமிழால் அலங்கரித்தனர். நாயன்மார்களைத் தொடர்ந்து அவர்கள் வழிவந்தவர்களும் சிவநெறியைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். சைவ சமயம் தமிழ் மொழியோடு இரண்டறக்கலந்து இயற்றமிழாகவும், இசைத்தமிழாகவும் வளர்ந்தது.

நாயன்மார்களால் இயற்றப்பட்ட பன்னிரு திருமுறைகளில் முதல் ஏழு திருமுறைகள் 'அடங்கன்முறை' என்ற பெயரில் இசைப்பாக்களாக மக்களை மகிழ்ச்சியுடையது. மாணிக்கவாசகப்பெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட எட்டாம் திருமுறையாக விளங்கும் திருவாசகம் மனிதமனத்தைத் தன் வசப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்த பாக்களாக விளங்கின. அதனால் "திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்" என்பர்.

"திருவாசகம் இங்கு ஒருகால் ஓதின்

கருங்கல் மனமும் கரைந்துகக் கண்ணீர்

தொடுமணற் கேணியின் சுரந்துநீர் பாய

அன்பர் ஆகுநர் அன்றி

மன்பதை உலகில் மற்றையர் இலரே"

என்கிறார் (Sivapraksa adikal, 2015). அதேபோல் திருவாசகத்தின் பெருமையை உணர்ந்த அருட்திரு இராமலிங்க வள்ளலார் சுவாமிகள்,

"வான் கலந்த மாணிக்க வாசக நின் வாசகத்தை

நான் கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ்சாற்றினிலே

தேன் கலந்து செழுங்கனித் தீஞ்சுவை கலந்து என்

ஊன் கலந்து உயிர் கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே"

எனத் தீந்தமிழால் வாயாரப் புகழ்ந்துள்ளார் (Ramalinga Adikal, 2015).

மாணிக்கவாசகரின் எட்டாம் திருமுறையில் அமைந்துள்ள 'திருக்கோவையார்' 'கோவை' என்னும் சிற்றிலக்கியங்களுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் விதமாக அமைந்துள்ளது. அதுமட்டுமல்லாது சைவ இலக்கியங்கள் பல நாட்டுப்புற இசை இலக்கியங்களாக பக்தி இலக்கியத்துடன் தமிழுக்குப்

பெருமை சேர்த்துள்ளன, மேலும், சைவத் திருமுறைகளால் திருவிரட்டைமணி மாலை, அந்தாதி, திருப்பதிகம், சதகம், கோவை மற்றும் உலா முதலான சிற்றிலக்கிய வகைகள் தமிழில் தோன்றி பல நன்னெறிகளை உலகிற்கு வெளிப்படுத்தி உள்ளது எனலாம்.

பிற்காலத்தில் சைவத்தமிழ் வளரச் சான்றோர்கள் பலர் துணை நின்றனர். அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் சிவப்பிரகாசர், குமரகுருபரர், எல்லப்பநாவலர் போன்றவர்கள். இவர்கள் நீதிக்கருத்துக்கள் அடங்கிய சமய இலக்கியங்களைப் படைத்துத் தமிழைச் சிறப்பித்தனர். சைவ நெறியால் தமிழுக்குச் சாத்திர நூல்கள் பல கிடைத்தன. நாயன்மார்களால் தோத்திர நூல்கள் பல வெளிவந்து தமிழுக்கு வளமுட்டினர்.

வைணவமும் தமிழும்

திருமாலை முதன்மையான கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடும் நெறி வைணவமாகும். திருமாலைப் பற்றி போற்றிப் புகழும் இலக்கிய இலக்கணங்களை வைணவத்தமிழ் என்பர். வைணவத்தமிழைப் புகழ் மணக்கச் செய்தவர்கள் பன்னிரு ஆழ்வார்கள் ஆவர். பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களும் திருமாலின் மீது கொண்ட பக்தி வெளிப்பாட்டை 'நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்' என்ற வைணவ இலக்கியத்தின் வழியாக உலகிற்கு காட்டியுள்ளனர். இந்நூலினைத் திராவிடவேதம், ஆன்ற தமிழ்மறை, ஐந்தாவது வேதம், திராவிட பிரபந்தம் என பல பெயர்களில் அழைப்பதும் உண்டு. முதலாயிரம், பெரிய திருமொழி, திருவாய் மொழி மற்றும் இயற்பா என்ற நான்கு பிரிவுகளை உள்ளடக்கிய நூலே நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தமாகும். இந்நூலில் உள்ள பாசுரங்களை தமிழ் மொழி பேசும் வைணவர்கள் மட்டுமல்லாது தெலுங்கு, கன்னடம் பேசும் வைணவர்களும் பாராயணம் செய்வதும் உண்டு.

பன்னிரு ஆழ்வார்களில் தலைமையானவராகக் கருதப்படுபவர் நம்மாழ்வார். இவரை 'வேதம் செய்த தமிழ்மாறன்' எனப் போற்றுவர். அவர் பாடிய திருவாய்மொழியைச் 'சாம வேதம்' எனச் சாற்றுவர். இவர் வேதங்கள் நான்கிற்கும் தமிழ்மறைகள் பாடி ஞானத் தமிழ் வளர்த்தவர் என்ற பெருமையும் இவருக்கு உண்டு. நம்மாழ்வார் பாடிய நான்கு வேதங்களுக்கும் ஆறங்கங்கள் பாடிப் பெருமை பெற்றவர் திருமங்கை ஆழ்வார் ஆவார். திருமங்கை ஆழ்வார் ஆயிரம் பாடல்களுக்கு மேல் பாடி அருந்தமிழை வளர்த்தவர் என்ற பெருமையும் இவருக்கு உண்டு. இவ்வாறு, வேதம் தமிழ் செய்த மாறனைத் தலைமையாகக் கொண்ட ஆழ்வார்களால் பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியங்கள், திருப்பாவை என்னும் பாவை இலக்கியங்கள், அந்தாதி, மடல், திருப்பள்ளி எழுச்சி ஆகிய இலக்கியங்களும் தமிழில் தோன்றி வளர்ந்தது தமிழுக்குக் கிடைத்த சிறப்பாகும்.

வேங்கடவனை அழகுத் தமிழில் பாடி பாமாலை சூட்டியவர், "சூடிக்கொடுத்த சுடர் கொடியாள்" என்றழைக்கப்பட்ட கோதைநாச்சியார். ஆண்டவனையேக் கணவராகப் பெற்ற காரணத்தால் 'ஆண்டாள்' எனப் பெயர் பெற்றார். ஆண்டாள் பாடிய 'திருப்பாவை' வேதம் அனைத்திற்கும் வித்தாக இருப்பதை அறியலாம். இவ்வாறு தமிழ் மொழியால் இறைவனை அடைய ஆழ்வார்கள் துணை நின்றனர்.

பெளத்தமும் தமிழும்

பெளத்த சமயமும் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டுள்ளது. அன்பு என்ற மார்க்கத்தை அடைய பெளத்தம் உறுதுணையாக இருந்துள்ளது. இந்த மண்ணில் வாழும் உயிர்களுக்கு உண்டியும், உடையும், உறையுளும் கொடுத்துக் காப்பற்றிய நெறியை மணிமேகலை, குண்டல்கேசி என்னும் காப்பியங்களையும், சித்தாந்தத்தொகை என்னும் சமய விளக்க நூலையும், வீரசோழியம் என்ற இலக்கண நூலையும் உருவாக்கத் தமிழ் மொழி காரணமாக அமைந்துள்ளது. புத்த சமயம் மது ஒழிப்பை வலியுறுத்தியது. சிறைக்கோட்டத்தை அறக்கோட்டமாக்கியது. மனித உடம்பின் நிலையாமையை வலியுறுத்தியது. மனிதனை அறவழியில் செல்லத் தூண்டியது. பசியின் கொடுமையை புத்தசமயம் பின்வருமாறு உணர்த்துகிறது.

“குடிப்பிறப்பு அழிக்கும்; விழுப்பம் கொல்லும்;
பிடித்த கல்விப் பெரும் புணை விடும்;
நாண் அணிகளையும்; மாண் எழில் சிதைக்கும்;
பூண் அணி மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்;
பசிப்பிணி என்னும் பாவி; அது தீர்த்தோர்
இசைச்சொல் அளவைக்கு என் நா நிமிராது”

பசி வந்திடப் பத்து வகையான குணங்களும் மனிதனை விட்டுச் செல்லும் என்ற கருத்தை புத்தமதக் கருத்தாக அறியலாம் (Manimegalai, 2015).

சமணமும் தமிழும்

தமிழ் மொழியின் சிறப்பிற்கு சமண சமயமும் தனது நூல்களின் வழி கருத்துகளை உலக மக்கள் அறியும் வகையில் எடுத்தியம்பியுள்ளது. சமணசமயத்தவர் பெருங்கதை, சீவகசிந்தாமணி, சூளாமணி, உதயணகுமாரகாவியம், நாககுமாரகாவியம், யசோதரகாவியம் மற்றும் நீலகேசி முதலான காப்பிய இலக்கியங்களையும், நாலாடியார், சிறுபஞ்சமூலம், பழமொழி முதலான நீதி இலக்கியங்களையும் தமிழ் மொழி வாயிலாக இந்த உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளனர். தமிழில் நிகண்டை அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் சமணர்களே ஆவர்.

கிறிஸ்துவமும் தமிழும்

தமிழகத்தில் கிறிஸ்துவ மதத்தை வேறான்றச் செய்த பெருமைக்குரியவர்கள் கிறிஸ்துவ பாதிரிமார்கள் ஆவர். தமிழில் முன் தோன்றிய நூல்களைக் கற்று அறிந்து தமிழ் மொழியில் நூல்களை உருவாக்கிய சிறப்பு கிறிஸ்துவ சமயத்திற்கு உண்டு. நாவல், சிறுகதை முதலான உரைநடை இலக்கியங்களை அறிமுகப்படுத்தினர். நிகண்டு என இருந்ததை அகராதி என்ற பெயரில் உருவாக்கி அருந்தொண்டாற்றினர். தேம்பாவணி, இரட்சணிய யாத்திரிகம் போன்ற காப்பியவகை நூல்களையும், திருக்காவலூர் கலம்பகம், பெண்மதிமாலை, தேவமாதா அந்தாதி, கித்தேரி அம்மாள் அம்மாணை முதலான சிற்றிலக்கியங்களையும் அழகிய தமிழில் அனைவரும் சமயச்சிறப்பை உணரும் வகையில் உருவாக்கினர்.

இசுலாமும் தமிழும்

இசுலாம் மார்க்கம் தமிழுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் விதமாக பலவகையான இலக்கியங்களை உருவாக்கியுள்ளது. இசுலாமியத் தமிழ்ப் புலவர்கள் காப்பியங்கள், நீதிநூல்கள், தத்துவப்பாடல்கள், கீர்த்தனைகள், கண்ணிகள், சிந்துகள் என பல இலக்கியங்களைத் தமிழ் மொழியில் உருவாக்கித் தமிழுக்கு வளம் சேர்த்துள்ளனர். இசுலாமியப் புலவரான உமறுப்புலவர் சீறாப்புராணம் என்ற நூலையும், குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு எழுதிய குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு திருப்பாடல்கள், வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர், சவ்வாது புலவர், செய்குத்தம்பி பாவலர் முதலானவர்களும் சிறப்பிற்குரியவர்கள்.

முடிவுரை

தமிழ் மொழியும் சமயங்களும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப்பிணைந்திருப்பதை இக்கட்டுரை வாயிலாக அறிய முடிகிறது. மன்னர்கள் வளர்த்த தமிழோடு மக்கள் வளர்த்தெடுத்த தமிழும் சேர்ந்து தமிழ் மொழிக்கான சிறப்பை மேலும் செழுமை யாக்கியிருக்கிறது. சமயங்கள் வளர்ந்த காலகட்டங்களில் மதப்பற்றுக் காரணமாக பூசல்கள் தோன்றியிருந்தாலும் “அறம் வளர்த்த தமிழ்” என்ற நிலையில் அனைத்தும் ஒன்றே என்ற உணர்வை சைவ சமய இலக்கியங்கள், வைணவ சமய

இலக்கியங்கள். பௌத்த சமய இலக்கியங்கள், சமண சமய இலக்கியங்கள், கிறிஸ்துவ சமய இலக்கியங்கள் மற்றும் இசுலாம் சமய இலக்கியங்கள் என அனைத்தும் தமிழ் மொழியால் இணைந்து இன்று பொதுமை இலக்கியங்களாக ஒன்று பட்ட உணர்வை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது தமிழ் மொழிக்குக் கிடைத்த பெருமையாகும்.

References

- Manimegalai, (2015) Pathiram Petra Kaadhai, Pomphukar Pathippagam, Chennai, India.
Ramalinga Adikal, (2015) Thiruvarutpa, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
Sivapraksa Adikal, (2015) Nalvar Manimalai, Paari Nilaiyam, Chennai, India.
Venkadachari, (2016) Endraiya India Ilakkiyam, Saradha Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License